

# PLUMB

## I Introducere

Discipol al lui Alexandru Macedonski, în al cărui se născu s-a remarcat, George Bacovia este exponentul cel mai strălucit al simbolismului românesc, marcând în spatiul lirismului românesc „o experiență artistică dintre cele mai originale”, după cum spunea Dumitru Nicu. Poesia „Plumb”, așezată în fruntea volumului omonim, publicat în 1916, este un poem ce exprimă viziunea artistică bacoviană originală, precum și mijloacele de expresiune specifice liricii acestuia. Din acest punct de vedere, poesia „Plumb” poate fi considerată o anteză a universului poetic bacovian. Încă de la începutul acestui prim volum, George Bacovia s-a obișnuit ca un poet autentic și original, și propune o atmosferă lirică inedită: atmosfera bacoviană. Eugen Lovinescu aprecia că, prin versurile sale, Bacovia creează „o atmosferă de copilărie detulare, de teamne răi, cu plai putred și arbori sangrenăți”. Această atmosferă lăuntrică poate fi numită sub numele de bacovianism.

## II Cuprins

### 1. perioadă / curent literar

- enumerare > 4 trăs.
- desv. 2 trăs.

Poetul „Plumb” se înscrie prin particularitățile sale în simbolism. Simbolismul este un curent literar apărut în Franța la sfârșitul secolului al XIX-lea ca reacție împotriva romantismului, parnasianismului și simbolismului. Numele acestui curent literar a fost dat de Jean Moréas, prin articolul - manifest scris în 1886 și intitulat „Le symbolisme”, fiind considerat îndepărtarea acestei mișcări literare. Printre marii poeți de orientare simbolistă simbolista francez amintim pe Stéphane Mallarmé care a definit rolul și noul poezi simboliste astfel: „A numi un obiect înseamnă a supima trii sferturi din plăcerea pe care îl-o dă un poem, plăcere care constă în lucrua de a ghici în ceea ce înțelegem să spunem, că nu este ceea ce văd”. Simbolismul a apărut în România sub auspiciile revistei literare „Literaturul” adăpostită de către Alexandru Macedonski, urmând mai degrabă ca teoriu. Printre marii simbolisti români amintim pe: George Bacău, Ion Minulescu, Stefan Petrică, Dimitrie Anghel și Elena Tanase. În deschidere de pe fruntea simbolismului francez, cel românesc nu s-a apărat parnasianismului și l-a integrat, astfel că în randurile lui Alexandru Macedonski întâlnim elemente din ambele curente literare. Testul poetic „Plumb” se înscrie în simbolism prin folosirea simbolurilor în înțelesuri multiple, cultivarea sugestiei (sunt prezente stări vagi ale subiectului), coexistența corespondențelor taine, aromatică specifică, imagini evocatoare și bătăi sonore, ambiiguitate, muzicalitate interioară (imagini auditive stridente, repetitia absedantă a lexemului cu sonoritate rudoară „plumb”).

mâna de 10 rilale, rima imbrăzcată), cultivarea artificialului (deconul citadelin, careau).

O prima trăirătură se susține închiderea textului în simbolism este cultivarea simbolurilor. Astfel, nici un termen explicit nu roată la înveala starea lui însăciuță motivul unei stări. Totul se exprimă în cadrul cadrelui din care elementele fac parte: sicie, flori de plumb, careau, amor de plumb, crizpe de plumb. fiecare este un simbol ce exprimă puternica impresie a pustiului și letării bacăuene. Peisajele mijloace autintice sunt învățate cu abilitatea de dezvăluire a unei stări sufletești proASTEDE.

O altă trăirătură reprezentativă simbolismului este foloarea repetițiilor care cultiva o valoare grădinară a versurilor. Substantivul "plumb" este leitmotiv - textului, fiind prezent de 3 ori în fiecare satru. Sunt prezente eufonii (succesiuni de vocale și consoane, un efect acustic placut) și repetiții ale vocalelor și consoanelor consoanelor și vocalelor închise: m, n, ț, u. Pe lângă renumetele fonetice și lexicale, întreaga structură a poeziei se bazează pe paralelism sintactic ce adăugă impresia de repetare obiectivă a unei stări.

## 2. comentare a 2 imagini poetice

Poeta și „plumb” fructifică o tematică specifică operelor simboliste: moarte, înțeala și condiția celui care aflat într-o societate superficială, lipsită de aspirații. Tema morții este surprinsă încă din începutul operei unde verbul la imperfect „dormeau”, alături de grija celor „adânc”, sugerând ideea unei români contenute, echivalent thánatosului în textele bohemiene.

O altă imagine reprezentativă pentru temă este aceea a mecului închi, sufocant al ambiției, unde atenție cromatică cenușie și arcișă și sentimentul desolării, al tristeții autizate, fără posibilitatea de evadare: „Dormeau adânc rîurile de plumb și flori de plumb și funerar vestmânt.” Imaginile vizuale în structură simetricală antitetică („flori de plumb” - „flori” - ~~gîngășe~~, măbi, „plumb” - tristețe, thánatos) sunt completate de imagini auditive în sonorități legătore („și recăpătau soioanele de plumb”) și de imagini tactile („și era rănit”) și sugereză amenințarea sfârșitului.

O altă imagine remarcabilă este ea simbolistică a „amoului de plumb” unde atenția celui care se transferează în plan interior, tonul devenind confundat. Metafora „amoul meu de plumb” sugerează apăsarea pierbei închi. Imaginea simetică „dormea întars (...) și-am început să-l strig...” aminteste de motivul folcloric al morții ca întoarcere spre apus, astăzi cum interpreta Lucian Blaga. Metafora finală „și-a stârnău crizile de plumb” pune în grozăvile zborul și cădereea ca pierdere definitivă a speranței.

### 3. 2 elemente de structură și de limbaj

La nivel obișnuit, TITLUL nominal, alcătuit dintr-un singur substantiv neutru lat "plumb", exprimă un metal gri, tare, rece, toxic, său conducerător de căldură, folosit adesea la nijloarea nimilor. Din punct de vedere fonetic, titlul este alcătuit din 4 consoane rare închiid vocala "u". La nivel abstrus, plumbul devine o metaphoră - simbol care sugerează prin gentatea sa specifică apărarea refletească la care este supus artistul. Bulboarea gri a metalului sugerează splinul - stare de plăcereală, tristețe și neliniște interioră, specific operelor nimbosante.

Visele exprimate, niguri și ale ambiguității se regăsesc la fiecare nivel al limbajului poetic. La nivel stilistic, se remarcă prezența simbolului central, "plumb" având metaforele „flori de plumb”, „~~aristele~~ crizpele de plumb”, „coroanele de plumb”. Ambiguitatea poetică este produsă în primul vers al strofei că două „Dornea întors amonul meu de plumb” și în ultimul vers „Gă-i atârnan crizpele de plumb”. Textul se bazează pe.

La nivel fonetic, rimeantul plumb conține 4 consoane rare închiid și vocala "u", care se sugerează a îndicăre a spălbitorii. În restul poeziei predomină vocalele "e", "i", "u" dă sugestie dând sentimentul galben existențial. Sonoritățile legătute sunt alcătuite prin aglomerarea consoanelor rare: l, p, m, n, s, ș, t, ș -

La nivel morfologic, se remarcă prezența verbelor statice, majoritatea fiind aflate la timpul imperfect: „dormeau”, „stam”, „era”, „atârnau”, „nărtâiau”. Verbii aflată la perfect compus, „am inceput”, alături de verbii la conjugare, timpul present, să strigă „sugerașă disperarea unui poetic cuprins de atmosfera umbreia a morții, actul de a striga având valoare simbolică.

La nivel sintactic, textul este alcătuit din proposiții principale, independente, coordonate prin juxtapunere sau copulativ. De asemenea, se remarcă topica morții, în rulicile poeziei: „Dormeau adânc rîurile de plumb”.

### III Concluzie

În concluzie, prin folosirea simbolurilor, cultivarea stilului usage ale unui poetic, și prin corespondențele tematici, poesia „Plumb” se încadrează în estetica simbolistă. Teatralismul leacuian leacuian este o modalitate de manifestare a tragicismului tipic pentru omul modern, pentru care a fi devenit o formă de suferință. Este punctificată o tematică specifică zombei operelor simboliste: moarte, culisea și condiția unui poetic într-o societate superficială. Predominanța ambiguității și sentimentul de splin existențial, poemul fiind construit pe baza paralelismului sintactic și al repetițiilor. Nostalgia recăzării, mereu esuată, străbate întregul text, fiind revenind în același punct mort, în care plumbul încremeneste o lume.